

[Vesterager.]

der maa være Orden og Disciplin i Skolen. Det var ikke de Toner, der blev særlig stærkt fremhævet, da vi arbejdede i den store Skolekommission af 1919 — men lad det nu ligge. Jeg vil blot fremhæve, at jeg ikke forstaar, hvorfor man egentlig ikke overlader mere til Lærerens egen Konduite. Dersom man har en Lærer, der er lidt af en Personlighed — og det skulde en Lærer jo helst være —, saa er det ganske urimeligt at foreskrive, næsten til de mindste Detailler, hvordan han skal opføre sig over for den enkelte Elev. Jeg kan godt sige, at jeg i min Skolepraksis aldrig har ejet hverken Spanskrør eller Tamp, og jeg vilde have været meget ked af, hvis jeg skulde hen og købe den Slags Ting. Men skal man bruge Revselse, saa gælder det om, at man handler hurtigt, og den Opfattelse er ogsaa nedlagt i det omtalte Cirkulære. Men der er ingenting, der er saa hurtigt som en Lussing, og der er ingen Ting, der virker saa fortrinligt paa en uartig Dreng — det er min fulde Overbevisning efter mange Aars Skolearbejde. Jeg mener ikke, man just skulde skrive noget i den Retning; men man maa give en Lærer mere Frihed og lade ham handle mere efter Konduite. Hvis han er en human og dygtig Lærer, vil det være en ren Undtagelse, at han behøver at benytte dette Middel. — At man tillader Brug af Spanskrør eller andre Afstraffelsesmidler, har jeg ikke noget imod, men jeg tror ikke, det er særlig godt.

Det vil blive dyrt at føre den sidst vedtagne Skolelov ud i Livet — jeg vil ønske, det vil blive gjort paa en saadan Maade, at det virkelig kan kendes, at man arbejder for at skabe en Ungdom, der har en sund Indstilling over for Livets store Spørgsmaal. Men saa stilles der ogsaa store Krav, ikke blot til Skolen og Hjemmene — ved Skolen forstaar jeg her Skolens Indretning og Rammer —, men ogsaa til Lærerne, og jeg vil ønske, de maa være i Stand til at løse denne store Opgave.

Oluf Pedersen: Det er betegnende for vor Regerings Forstaaelse af dens egen Politik, at den i Sommer var med til at feste for Bondefrigørelsen og dens Mænd, feste for dem, der i sin Tid brød med Valutacentral, Statsregulering og Told. Men det

var for saa vidt begrundet, at man festede, som det skyldtes disse gæve Mænds Indsats for et sundt Bondesamfund, at vi nu har taalt flere Aars Planøkonomi og, skønt vi nok er blevet fattigere og har faaet forringet Fordelingen, dog er forholdsvis velstillede. Havde Bonden i Danmark ikke følt sig fri og arbejdet, som om han fik Udbyttet af sit eget Arbejde, men i Stedet for strejket, naar der intet var, havde det set galt ud. Den frie Bonde blev vort Lands Lykke, men vi skal passe paa, at han ikke trælbindes af Kapitalmagten, og ogsaa passe paa, at han ikke ødelægges af den L. S.-Aand, som i Dag mere end noget andet truer Bondens Frihed, gør ham til Led i en Organisation, til Slave af Ledere, der lokker med Guld og grønne Skove. Dette ser ogsaa de bedste af Bønderne, og derfor blev Produktionsstrejken en Fiasko. Det nytter jo saa lidet, at det ærede Medlem Hr. Hartel har været til Rigsbondestævne i Goslar og skildrer det i barnligt naive Artikler i et dansk Blad. Vi skal ikke efterabe andre, enten det saa er Rusland eller Tyskland, det er ikke mere Tvang, men Frihed, vi trænger til, og saa en bitte Smule Retfærdighed.

Vor høje Regering fører ikke en god Politik, men det skal jo indrømmes, at der er det, der er værre. Vi læser i Dag i „Politiken“, at man i Frankrig har en samlet Nationalindkomst paa 250 Milliarder, hvoraf man i Skatter til det offentlige opkræver 135 Milliarder, altsaa over Halvdelen; saa slipper vi dog billigere, naar vi af vor Nationalindtægt, der ligger paa 3 Milliarder, betaler som Skat ca. 1 200 Mill. Kr. om Aaret, det vil sige 30—40 pCt. Det kan altsaa blive værre, og jeg mener, at hvis man gik over til Nazisme og den Slags Ting — og det har vi jo mange, der ligger og arbejder for i Øjeblikket —, saa vilde det blive værre.

Hvis man nu skal se paa, hvad der skal ske, hvordan man kommer ud af den Politik, som man er kommet ind i, og man altsaa maa se bort fra alle Udveje i Retning af Nazisme og noget, der er endnu værre end det, vi har, saa kan man have Opmærksomheden henvendt paa, om der er Muligheder i den Møllerske Konservatisme eller den Brorsenske Moderation. Det forekommer mig, at der er ingen Mulighed her; der gives, saa vidt jeg kan se, kun een Vej ud, og det er frem imod en demokratisk